

Град

Микола Руденко

На Україні град — так радіо сказало.
Я ж те на свій копил зобразити берусь:
Націлившись на Буг, сичить вогняне жало —
Горинич-Змій летить на Україну-Русь.

Мов дзвін, озвався дуб.
Шумить зелена парість,
Де семеро голів стирчать із туману.
Змій дихає вогнем: з одних здирає старість,
А інших, молодих, вбирає в сивину.

Дівча жене гусей: гиля, гиля до двору.
Я придивляюся: чи це, бува, не ти?...
Змістилися часи: в твою дитячу пору
Таким, як був тоді, я прагну увійти.

Тобі поворожить на намистинках граду?
Приходь, не страшно нам під грушею в саду.
Градинок назбирай — і Змій тебе не вкраде;
І тільки я один у сни твої прийду.

Щоб спокій панував у відданому серці,
Щоб дух тверезості тебе тримав завжди —
Градинки зберігай в чарівному відерці,
А в небезпечну мить до тіла приклади.

Не бійся самоти — лиш нею ми багаті.
Сховайся і заплач, коли впаде журба.
Ох, ті Гориничі...
— Зальотники вусаті.
Від них не вбереже дитяча ворожба.

На Україні град — так радіо сказало.
Немов гірська гарба, гуркоче сизий грім.
А тут, за ґратами, встає вечірне гало —
Як рама золота із образом твоїм.